

‘Wat zou je zonder mij toch moeten beginnen?’

Ellie, die net onder de douche vandaan kwam, keek vanuit de deuropening in de slaapkamer verlekkerd de kamer in. Er ging toch echt niets boven de aanblik van een superaantrekkelijke man van achtentwintig, gekleed in slechts een boxershort, met in zijn ene hand een stoomstrijkijzer en in zijn andere een zwarte rok.

En dan te bedenken dat hij van haar was, helemaal alleen van haar. Ze had hun trouwboekje om het te bewijzen.

‘Nee, geef maar geen antwoord. Ik weet al hoe het zonder mij zou zijn.’ Jamie bukte zich om de stekker van de strijkbout uit het stopcontact te trekken. ‘Je zou gewoon met een rok vol kreukels de deur uit gaan.’

‘Waarschijnlijk wel.’ Ze trok de limoengroene badhanddoek stevig om haar bovenlichaam. ‘Maar dat hoeft nu niet, hè? Omdat ik jou heb.’ Over de strijkplank heen plantte ze een kus op de mond waar ze nooit genoeg van kreeg.

‘Dus je bent me wel dankbaar?’ Speels trok hij even aan de handdoek.

‘Ja. Heel erg dankbaar. Ontzettend gewoon.’

‘Want ik weet anders wel een manier waarop je me terug kunt betalen, mocht je dat willen.’

Spijtig tikte Ellie op haar horloge. ‘Daar hebben we geen tijd voor. Moet je mijn haar zien. En ik moet me nog aankleden en opmaken... Nee, hou op, laat me los!’ Ze griste de rok uit zijn hand en maakte zich uit de voeten voordat Jamie haar kon verschalken. Vanavond zouden ze onafhankelijk van elkaar uitgaan. Zelf ging ze met een stel vrienden van werk naar een voorstelling van *The Rocky Horror Show* waarbij het verplicht was verkleed te komen. Vandaar de zwarte rok, die ze vorig jaar voor een Halloweenfeest in een tweedehandswinkel had gekocht en te lijf was gegaan met een tuinschaar om een zigzagzoom te fabriceren. De rok had daarna achter in de kast gelegen, maar was nu perfect voor het Rocky Horror-uitje, samen met een krankzinnig kapsel, heel veel oogpotlood en netkousen.

‘Oké dan. Welk overhemd zal ik aantrekken?’ Jamie wees naar de overhemden die hij had gestreken terwijl zij onder de douche had gestaan. ‘Het blauwe? Of het witte?’ Hij had een schoolreünie in Guildford.

‘Wat denk je van het roze?’ vroeg ze. Ze zag zijn mondhoeken wat naar beneden gaan, iets wat altijd gebeurde wanneer hij verlegen werd.

‘Ik weet niet. Niet vanavond.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat... Nou, gewoon. Ik trek vanavond liever mijn blauwe overhemd aan.’

Ze pakte het fuchsiaroze overhemd uit de kast en hield het uitnodigend voor hem op. ‘Maar dit is hartstikke mooi! Moet je die kleur eens zien! Waarom zou je dit niet aantrekken?’

‘Omdat ik er geen zin in heb om straks van iedereen te moeten horen dat ze niet wisten dat ik homo was.’

‘Doe normaal, zeg. Alleen omdat het roze is?’

Jamie trok een gezicht van: moet ik dat echt uitleggen? ‘Het is heel erg homoroze.’

Goed, dat was misschien wel zo, maar hij kon het hebben. ‘Ik heb het je met kerst gegeven! Waarom heb je het toen niet meteen geruild dan?’ Ze schudde ongelovig haar hoofd. ‘Je zei dat je het heel mooi vond!’

‘Ik wilde je niet beledigen.’ Aarzelend vervolgde hij: ‘Bovendien vind ik het wel mooi om te zien. Alleen niet om te dragen.’

‘Maar die kleur zou je echt heel goed staan.’

‘Ik trek het binnenkort wel een keer aan. Echt waar.’ Hij nam het blauwe overhemd van het hangertje en trok het aan.

Allemachtig, mannen! ‘Mij best. Maar de volgende keer geen cadeau met kerst. Helemaal niets. Dat krijg je ervan als je het toch niet leuk vindt wat ik voor je uitzoek.’

Jamie grijnsde. ‘Hoef ik dan ook niks voor jou te kopen?’

‘Waag het niet, hè? Nee, blijf van me af!’ Gillend van de lach liet ze zich door hem een hoek van de kamer in drijven. ‘Ik zei toch dat we daar geen tijd voor hadden!’

Hij sloeg zijn armen om haar middel en trok haar tegen zich aan. ‘Soms moet je gewoon tijd maken voor dingen die echt

belangrijk zijn,' fluisterde hij vol overredingskracht in haar oor. *Trrrrriiiiiinnnnngggg!* De deurbel.

Jamie greep naar zijn hart en stapte struikelend naar achteren alsof hij was neergeschoten. 'O nee, dat is niet eerlijk...'

'Hè, wat jammer nou. Net nu ik bijna van gedachten was veranderd.' Ze glipte langs hem heen en keek uit het raam naar de stoep beneden.

Todd zwaaide naar haar. Ze zwaaide terug.

'En dan te bedenken dat hij vroeger mijn vriend was.' Jamie gooide het raam open en riep: 'Je bent te vroeg!'

'Ik weet het.' Todd spreidde zijn armen, zo te zien erg ingenomen met zichzelf. 'Dat is omdat jij had gezegd dat ik niet te laat mocht komen.'

Jamie rolde met zijn ogen. 'Dat is echt de eerste keer in twintig jaar dat hij ergens te vroeg komt.' Naar beneden riep hij: 'Eh, we zijn nog niet klaar. Doe me een lol en ga even tien minuten een blokje om.'

'Val dood.'

'Ja, dat zou je ook kunnen doen.'

'Nee hoor. Hou op met dat gezeik en doe open.' Energiek met zijn voeten stampend en in zijn handen wrijvend, riep Todd naar boven: 'Het is ijskoud. Zo meteen vriezen mijn ballen er nog af!'

'Wauw,' zei Todd verbaasd. Hij begroette Ellie met een kus toen ze eindelijk de slaapkamer uit kwam, klaar om te gaan. 'Je zult heel wat bekijks hebben zo. Mooi. Ga je soms naar de kerk?'

'Ha ha.' Ellie was dol op Todd, wat maar goed was ook, want hij was Jamies beste vriend. De twee jongens waren bijna twintig jaar onafscheidelijk geweest. Hun karakters vulden elkaar aan en ze hadden hetzelfde gevoel voor humor; de grappen vlogen altijd over en weer, iets waar ze nooit genoeg van kregen. Jamie en Todd stonden bekend als dubbelact en Ellie maakte zich nu al zorgen dat Todd een vriendin zou krijgen met wie ze het niet kon vinden, want iets ergers kon ze zich niet voorstellen. Hoe moesten ze dat overleven? De gedachte dat dat alles zou verpesten, vond ze onverdraaglijk. Maar het

enige wat erop zat, was hopen dat hij een leuke vrouw zou uitkiezen.

‘Zo, zijn we er klaar voor?’ Jamie zou rijden vanavond. Met zijn sleutelbos rammelend dreef hij hen in de richting van de voordeur. ‘Dan gaan we. Ellie, waar moeten we jou afzetten?’ Om het helemaal af te maken spoot ze nog even een flinke dot glitterspray op haar naar achteren gekamde haar. ‘Bij het metrostation is prima. We hebben afgesproken in de Frog and Bucket.’

‘Je gaat in die outfit niet in je eentje met de metro.’ Hij kneep in haar kont toen ze langs hem heen de trap af liep. ‘We brengen je wel even naar de kroeg.’

‘Getver.’ Todd smakte geschrokken met zijn lippen. ‘Ik heb haarspray in mijn mond.’

‘Doe eens open.’ Ellie keek in zijn mond. ‘Oeps, er zit glitter in.’

Jamie grinnikte. ‘Komt goed uit. Dan zien de meisjes op wie hij vroeger op school verliefd was, eindelijk eens wat voor schitterende persoonlijkheid hij heeft.’

Ellie veegde wat glitter van Todds wang. ‘Arme meisjes.’

Tegen de tijd dat Ellie bij hun flat in Hammersmith arriveerde, was het al bijna één uur. Ze had pijn in haar keel van het zingen en zere voeten van het dansen, zo leuk had ze het gehad bij de *Rocky Horror Show*. De hele voorstelling lang hadden ze meegedanst en uit volle borst meegezongen met de teksten die iedereen uit het hoofd kende. Na afloop, op weg naar de Frog and Bucket voor een laatste rondje, hadden ze de hele tijd ‘The Time Warp’ gedaan.

‘Dat is dan tien pond vijftig.’

Ze betaalde de taxichauffeur, stapte uit en keek of Jamie al thuis was. Ze zag zijn auto nergens staan, maar misschien had hij om de hoek moeten parkeren. De ramen waren ook donker, maar dat kon zijn omdat hij al uitgeteld in bed lag.

Toen ze de flat binnenliep, merkte ze aan de rust die er heerste dat ze de eerste was die thuiskwam. Oké, dat maakte haar niet uit, ze stond nog stijf van de adrenaline. Als Jamie niet al te laat terugkwam, zou ze hem misschien verleiden, om af te

maken waar ze niet aan toe waren gekomen door Todds vroege komst. *Toddus interruptus*, ha. Hun eigen persoonlijke voorbehoedmiddel. Glimlachend deed ze de lamp in de huiskamer aan. Ze zou een tosti maken en een dvd opzetten. O, het lampje van het antwoordapparaat flikkerde. Ze drukte het knopje in en luisterde naar het bericht van iemand van wie ze de stem niet kende, maar wiens naam ze eerder had gehoord. 'Hé, Jamie, wat is er aan de hand, man? Je spreekt met Rodders. Waar waren Todd en jij nou? Jullie zeiden toch dat jullie ook zouden komen? Bel me. Je hebt een te gekke avond gemist.'

De verbinding werd verbroken. Dat was het. Rodders was Rod Johnson. Hij had de reünie in Guildford georganiseerd. En hij had een uur geleden gebeld, wat helemaal nergens op sloeg, tenzij Jamie en Todd vroeg waren aangekomen, een blik door het raam hadden geworpen en zich stiekem weer uit de voeten hadden gemaakt voordat iemand hun aanwezigheid opmerkte.

Want een andere verklaring kon ze niet verzinnen voor het feit dat ze hun gezicht niet hadden laten zien.

Het enige geluid in de kamer, het getik van de klok die Jamies grootmoeder hun voor hun trouwen had gegeven, leek luider dan anders. Ellie pakte haar mobieltje uit haar tas, dat ze vijf uur geleden bij het betreden van de schouwburg had afgezet.

Zeven oproepen gemist. Eén ingesproken bericht. Het hart klopte haar in de keel, en ze kreeg het gevoel dat haar bewustzijn in tweeën werd gespleten. De ene hersenhelft hield haar voor dat dit niet waar kon zijn, dat het een foutje was, dat alles weer goed zou komen en dat Jamie elk moment thuis kon zijn.

Tegelijkertijd luisterde haar andere hersenhelft echter naar de kalme vrouwenstem die het bericht doorgaf dat Jamie Kendall betrokken was geweest bij een auto-ongeval en of ze zo snel mogelijk het volgende nummer kon bellen...

En nu leek de grond onder haar voeten te verdwijnen terwijl een andere stem, van een man deze keer, haar aanraadde om zo snel mogelijk naar het Royal Surrey County Hospital in

Guildford te komen. Jamie lag in kritieke toestand, legde de stem aan de andere kant van de lijn uit – nee, nee, dat kan niet, gilde het andere stemmetje in haar hoofd – en hij werd op dit moment van de afdeling Spoedeisende Hulp overgebracht naar de intensive care.

2

Biep. Biep. Biep. Biep.

Het geluid van de hartmonitor vulde Ellies oren. Zolang het bleef piepen, zou alles goed komen. Met heel haar wezen maande ze het apparaat aan om niet te stoppen met piepen.

Het was vier uur 's ochtends, maar de intensive care baadde in blauwwit licht. De meeste verpleegkundigen waren bezig met een oudere patiënt aan de andere kant van de zaal; ze riepen instructies en liepen met rammelende karretjes vol apparatuur rond. Ellie sloot zich af voor het kabaal dat ze maakten. Ze moest zich voor de volle honderd procent concentreren op de piepjes. En op Jamie, die eruitzag als een wassen beeld van zichzelf, zoals hij daar op bed lag.

Dit kan niet waar zijn. Dat kan gewoon niet.

De linkerkant van Jamies hoofd was opgezet en paarsachtig blauw. Hij lag in een diep coma en reageerde nergens op. Zijn huid was warm, maar als ze zijn vingers beetpakte, krulden zijn vingers zich niet om de hare. Als ze zijn naam zei, kwam er geen enkele reactie. Zelfs toen de arts hard met zijn knokkels over Jamies borstbeen had gewreven, had Jamie niet op de pijn gereageerd.

Allemachtig nog aan toe, hij kon niet eens zelfstandig ademen. Dat deed het beademingsapparaat voor hem. Er verdwenen plastic buisjes in zijn lichaam. Al zijn functies werden elektronisch gemonitord. Het leek net iets uit een film, maar dan met superrealistische special effects. Alleen was het echt. Ellie, die al stijf stond van angst, schrok zich dood toen er ineens een hand op haar schouder werd gelegd.

‘Sorry,’ zei de verpleegster. ‘Maar we moeten je verzoeken om even weg te gaan.’

‘Kan ik niet blijven? Ik wil blijven.’

‘Dat begrijp ik.’ De verpleegster, van het soort dat niet met zich liet sollen, schudde haar hoofd en gebaarde naar de toegenomen activiteiten bij het bed aan de andere kant van de zaal. ‘Toch moet het even. Ga maar een kopje thee drinken, we roepen je wel wanneer je er weer bij kunt.’

Dit was geen verzoek meer, dit was een gebod. Met knikkende knieën liep Ellie de zaal uit, net toen drie artsen in witte jassen kwamen binnenstormen.

Ze moest nodig Jamies vader bellen. O god, hoe moest ze het hem vertellen? Toch kon ze er niet onderuit.

O, laat het allemaal gewoon ophouden!

Buiten werd ze overvallen door de ijzige kou, en ze begon te klappertanden. Op de grond lag ijzel, en de plassen waren bevroren. Hoe had Jamie zich gevoeld toen de auto was gaan slippen? Welke gedachten waren er allemaal door hem heen geschoten toen hij de macht over het stuur had verloren? Hoewel het te erg was om aan te denken, kon ze toch niet anders. Voor haar geestesoog speelde zich steeds dezelfde afgrijselijke film af. Kon ze maar een knopje indrukken om die beelden stop te zetten. Had hij geschreeuwd toen ze de vangrail hadden geraakt? Als hij weer bij bewustzijn was, zou hij zich dan alles tot in detail herinneren of zou hij er helemaal niets meer van af weten? Oké, doe het nou maar, bel Tony in L.A. en zeg hem wat er is gebeurd. Zou hij kunnen komen of zou hij filmverplichtingen hebben waar hij niet onderuit kon?

Met trillende handen vond ze zijn nummer op haar mobieltje. Tussen L.A. en Londen bestond acht uur tijdsverschil, dus daar was het halfnegen ’s avonds. Wat zou ze zeggen wanneer hij opnam? In welke bewoordingen kon ze het hem het beste vertellen? Oké, druk nou maar gewoon op Bellen. Hoe eerder ze dit achter de rug had, hoe eerder ze weer terug kon naar Jamie.

Een paar seconden later al hoorde ze zijn vertrouwde stem aan de andere kant van de lijn. Zeg het!

‘Tony?’ Haar stem klonk hees van verdriet, want ze wist dat

ze op het punt stond zijn hart te breken. ‘O Tony, ik vind het zo erg, maar Jamie heeft een ongeluk gehad.’

Een kwartier later kwam de verpleegster haar halen uit de wachtkamer voor familieleden. Toen ze terugkwam op de intensive care, waar de rust inmiddels was weergekeerd, zag ze dat de gordijnen waren dichtgetrokken om het bed van de oudere man aan de andere kant van de zaal, waar het net nog een drukte van belang was geweest.

‘Dus dat is weer in orde?’

‘We hebben hem helaas niet kunnen redden,’ zei de verpleegster zacht.

Niet kunnen redden?

Bedoelde ze dat daar achter die gordijnen een dode man lag?

O nee, dat soort dingen gebeurde alleen op tv, op veilige afstand. Niet hier, in het echte leven, in haar aanwezigheid.

‘Ga maar even zitten.’ De verpleegster duwde haar behendig op de stoel naast Jamies bed. ‘Een paar keer diep ademhalen. Ik zal een glas water voor je gaan halen. Je moet sterk zijn.’

Sterk? Ellie slikte, ze voelde zich ongeveer net zo sterk als een pasgeboren katje. Jamie lag hier, op een zaal waar mensen doodgingen en waar alles even verschrikkelijk was. En ze had ook nog een Rocky Horror-outfit aan, wat heel ongepast was, maar ze kon niet naar huis om zich te verkleden, want ze wilde Jamie niet alleen laten...

O Jamie, word wakker, doe alsjeblieft je ogen open en zeg tegen me dat alles weer goed komt...

De dode man werd op een afgesloten metalen kar gelegd en door twee brancardiers van de zaal gereden. Er werden twee nieuwe patiënten binnengebracht, een broodmagere, gelige vrouw en een jonge jongen. De snikkende familieleden aan hun bed keken bevreemd naar Ellie in haar afgeknipte rok en netkousen. Toen de verpleegsters even niet hadden gekeken, had ze Jamies gezicht gekust, maar dat had helemaal niet aangevoeld als zijn gezicht, en nu zaten er ook nog glitters op zijn voorhoofd en wang.

‘Sorry voor die glittertjes,’ zei Ellie tegen de verpleegster toen die terugkwam om alles te controleren.

‘Dat geeft niks. We vegen het er wel even af met een vochtig

watje, zodat het niet in zijn ogen komt. Goed, wat zullen we doen? Zal ik kijken of ik hier nog iets heb liggen wat je kunt aantrekken of wil je een vriendin bellen om wat kleren te komen brengen?’

Ellie had nog steeds het gevoel alsof het midden in de nacht was, maar op de klok aan de muur zag ze dat het halftien was. En buiten was het licht. Met een schokje drong tot haar door dat ze eigenlijk op haar werk hoorde te zijn. Buiten, in de echte wereld, ging het leven gewoon door alsof er niets was gebeurd.

‘Eh, ik bel wel een vriendin.’

Eenmaal weer buiten belde ze haar werk. Paula nam op en riep met gespeelde verontwaardiging: ‘Luilak, ik heb gisteren veel meer gedronken dan jij, maar ik was wel op tijd!’

‘O Paula, ik ben in het ziekenhuis, ik heb je h-hulp nodig...’

Ellie bleef aan Jamies bed zitten, met wallen onder haar ogen van slaapgebrek en overmand door verdriet. De chemische antiseptische geur op de zaal drong langzaam haar huid binnen. Artsen kwamen en gingen. Er werden allerlei medische tests uitgevoerd. Paula kwam met een taxi, huilend, met kleren en toiletpulpetjes en een in allerijl gekochte beterschapskaart voor Jamie van iedereen op het werk. Omdat ze de zaal niet op mocht, greep ze in de gang Ellies handen beet en snikte het uit. ‘Ik vind het zo erg voor je, ik kan het gewoon niet geloven. Maar het komt toch wel weer goed, hè? Ik bedoel, hij gaat toch niet dood?’

Ellie liet het allemaal gelaten over zich heen komen, maar het was een opluchting voor haar toen Paula zich eindelijk weer van haar losmaakte en vertrok. Het enige wat Ellie wilde, was bij Jamie zijn en naar de piepjes luisteren.

Nadat er nog een paar uur was verstreken, kwam de verpleegster haar vertellen dat Todd op de gang stond. Omdat hij Jamies oudste en beste vriend was en er verder geen familie bij was, mocht hij van haar de zaal op.

Toen Ellie Todd zag komen aanlopen, kneep haar maag zich samen. Zijn hoofd en handen zaten onder de blauwe plekken en sneetjes. Ze hadden hem ter observatie een nachtje in het

ziekenhuis gehouden, maar behalve dat hij mank liep, mankeerde hij niets. Hij sloeg zijn armen om haar heen, en ze voelde dat ze achteruitdeinsde. Ze wilde niet worden aangeraakt en omhelsd; haar huid was te gevoelig. Het was net als wanneer je de griep had, dan deed het zelfs pijn om je haren te kammen. Hoe was het mogelijk dat van de twee mensen die in dezelfde auto hadden gezeten en hetzelfde ongeluk hadden meegemaakt, één ervan er bijna heelhuids van af was gekomen?

Het was niet eerlijk. Helemaal niet eerlijk. Hoe gek ze ook op Todd was, waar had hij het aan verdiend om er vrijwel zonder kleerscheuren van af te komen? Waarom moest het Jamie zijn die gewond in bed lag? Dit kon ze natuurlijk nooit hardop zeggen, want dat zou onbeleefd zijn en misschien ook wel kwetsend voor Todd. Maar ja, zo was het leven nou eenmaal, nooit echt eerlijk. De beste mensen overkwamen de akeligste dingen, en de slechtste mensen juist fantastische dingen.

Niet dat Todd slecht was natuurlijk. Maar van hen tweeën was hij nu eenmaal niet degene van wie ze met heel haar hart hield. Hij hield echter ook van Jamie. Ellie ging weer zitten en keek naar Todd, die een hand op Jamies blote schouder legde. In zijn kaak bewoog een spiertje terwijl hij met een lijkbleek gezicht naar zijn beste vriend keek.

Biep. Biep. Biep.

Biep. Biep.

Bieppppppppppppppppp.....

‘O god, wat is dat? Nee nee nee...’

‘Geen paniek.’ De verpleegster kwam meteen aanzetten om de elektrodedraad weer vast te zetten die was losgeraakt toen Todds mouw langs Jamies sleutelbeen was gegleden. ‘Ziezo,’ zei ze, toen het regelmatige gepiep weer werd hervat. ‘Al geregeld.’

‘Sorry.’ Zichtbaar geschrokken deed Todd een stap naar achteren en veegde het zweet van zijn bovenlip.

Toen de verpleegster hen weer alleen had gelaten, vroeg Ellie: ‘Hoe is het gebeurd?’

‘Ik weet het niet.’ Een hulpeloos schouderophalen. ‘We reden niet te hard. We namen gewoon een bocht en toen slipten we. Het leek net slow motion, maar tegelijkertijd ook versneld af-